

S. Andrásné A Sógornőjével

Irén sógornőmmel, a bátyám feleségével (balról) a budaörsi nyaralóban, 1985-ben.

Bátyám, Pali 1942-ben nősült. Egy nagyon jó módú lányt vett el, Irént, aki ráadásul gyönyörű volt, és iparművészeti főiskolát végzett ruhatervező volt. A két mama hozta össze őket. A Szív utcában laktunk, ők a közelünkben, a Podmaniczky utca sarkán, egy hatalmas négyszobás lakásban -- majdnem egy egész emelet volt az övék --, ami csodálatosan volt berendezve. Családi örökség volt, a sógornőm papája belsőépítész, tervezőmérnök volt, ő tervezte az összes bútort, az ebédlőt meg mindent. Olyan rézcsillárok voltak, hogy nem lehetett megmozdítani őket.

Ötnapos házas volt, amikor elvitték munkaszolgálatra. Több helyen volt, 1944-ben Borba [lásd: bori rézbányák] vitték, megjárta a poklot, olyan helyeken volt, amit csak én tudok elképzelni, aki szintén megjárta. Végül nagyon-nagyon soványan, de szerencsésen hazajött.

1943-ban született a fia. Majdnem egyidősek a lányommal. A sógornőmet a nővéremmel együtt vitték el, jóval később, mint engem. Türkheimben [Németország] voltak, hazajöttek. Szépen éltek. Tisztelték, szerették egymást, jó házasság volt. A bátyám nagyon boldog volt, amikor tíz év után megszületett a kislánya. Lánypárti volt. És a két testvér imádta egymást.

A sógornőm hatvannyolc éves volt, amikor mellrákja lett. Biztos vagyok benne, hogy azt még egy férfi nem csinálná végig, amit az én bátyám vele végigcsinált. Türelemmel ápolta, szeretettel vette körül. Öt évig nem újult ki, aztán igen, akkor már borzalmas volt. A bátyám ott maradt egyedül, a fia már megnősült, a lánya férjhez ment, ott volt egy négyszobás lakásban egy szál maga.